

НА ГОСТИ

Всѣка зима дѣдо Слави отиваше на гости у едничката си дъщеря, омжжена за другоселецъ. Дѣдо Слави най-много се радваше на внучето си, кръстено на неговото име. Винаги му носѣше подаръци: количка, въртележка, свирка и пълна торба съ сушени дрѣнки, сливи и круши.

Тая зима дѣдо Слави закѣснѣ, не можа съ време да отиде на гости на дъщеря си поради настинка. Но щомъ се почувствува добре, напълни дисагитѣ си съ разни подаръци за малкия Слави, качи се на магарето и тръгна. Селото не бѣше много далече, но студътъ бѣ хапливъ и прѣчеше на стария пѣтникъ да бърза. Изъ пѣтя дѣдо Слави бѣ неспокоенъ, все за внучето си мислѣше и струваше му се, че отъ помръзналитѣ храсти ще излѣзе нѣкой, ще го спре и нѣма да го пустне да отиде на гости. Толкова той се залиса съ мислитѣ си, че не разбра кога вѣтърътъ престана и отъ небето западаха едри снѣжинки.

Дѣдо Слави пристигна въ двора на зетя си цѣлъ побѣлѣлъ отъ снѣгъ. Дъщеря му го по-

срещна съ радостъ, цѣлуна му рѣка и му продума:

— Тате, защо си тръгналъ въ това лошо време?

— Времето си е време! — отговори дѣдо Слави и попита:

— Какво прави Славито?

— Какво ще прави — простина на пързалката и сега лежи край огъня.

— Е, че какъ тѣй е простинало детето?

— Какъ ли? Взелъ ти е името заедно съ ината ти. И Слави като тебе не знае да се пази!

Дѣдо Слави свали дисагитѣ отъ самаря и влѣзе въ кѣщи. Въ огнището горѣше буенъ огънь, а въ кѣта лежеше внучето му.

— Слави, опекълъ си се като ракъ на огъня! Я стани, да видишъ какво ти е донесълъ дѣдо!

Малкиятъ Слави се надигна, усмихна се и пакъ сложи глава върху възглавницата. Дѣдото го приближи, колѣнчи и сложи студената си рѣка върху челото му.

— Другъ пѣтъ на пързалката нѣма да ходишъ!

— Ще ходя! — обади се Слави.

— Ще ходишъ, но да знаешъ,